

OPŁATY i FUNDUSZE

w ochronie środowiska

VERLAG
DASHÖFER

Literatura fachowa
dla firm i instytucji

AKTUALNOŚCI • PORADY PRAWNE • TEMAT NUMERU • FINANSE • PYTANIA I ODPOWIEDZI

Nr 2 luty 2007

Miesięczny serwis informacyjno-doradczy

www.dashofer.pl

Spis treści:

■ Aktualności

Nowe prawo	1
Zmiany w prawie	1
Ważne terminy	1

■ Porady prawne

Oddawanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami	2
--	---

Obowiązki podmiotów wynikające z ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową. Opłata za substancje kontrolowane	3
--	---

■ Temat numeru

Wynagrodzenie za ustanowienie użytkownika górniczego i opłata eksploatacyjna	6
--	---

■ Finanse

Opłata depozytowa	11
Podatek leśny	12

■ Pytania i odpowiedzi 15

§ Aktualności

Nowe prawo

1 lutego weszło w życie Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 9 stycznia 2007 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie kryteriów bilansowania złóż kopalin (Dz.U. Nr 7, poz. 57).

18 stycznia weszło w życie Rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 12 stycznia 2007 r. w sprawie wysokości opłat za czynności związane z dopuszczeniem produktu biobójczego do obrotu (Dz.U. Nr 8, poz. 62).

Zmiany w prawie

1 stycznia 2007 r. weszło w życie Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 22 grudnia 2006 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie zwolnień od podatku akcyzowego. Rozporządzenie to zwalnia od akcyzy biokomponenty przeznaczone do paliw ciekłych i biopaliw ciekłych, w rozumieniu odrębnych przepisów, spełniające wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach, benzynę silnikową nieetylizowaną i olej napędowy, jeżeli spełniają

wymagania jakościowe określone w odrębnych przepisach i zawierają powyżej 2% biokomponentów, w wysokości 1,50 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do benzyny oraz 1,00 zł od każdego litra biokomponentów dodanych do oleju, a także biokomponenty stanowiące samoistne paliwo, spełniające wymagania jakościowe, określone w odrębnych przepisach, w wysokości 1,680 zł/1000 l.

Ważne terminy

Do **31 marca** należy uiścić na rachunek NFOŚiGW **opłatę za 2006 r. za brak sieci do zbierania pojazdów**. Jej kwotę oblicza się na pod-

stawie następującej formuły: 500zł/pojazd x ilość dni w roku bez sieci/365 dni.

Szanowni Czytelnicy!

Zachęcam do zapoznania się z treścią lutowego wydania serwisu informacyjno-doradczego „Opłaty i fundusze w ochronie środowiska”.

Jak zawsze informujemy Państwa o istotnych wydarzeniach w prawie regulujących kwestie opłat w ochronie środowiska oraz przypominamy o ważnych terminach dotyczących m.in. składania sprawozdań, raportów oraz wniosków przez podmioty korzystające ze środowiska. Informacje te znajdują Państwo w dziale „Aktualności”.

Dział „Finanse” został poświęcony opłacie depozytowej pobieranej przy sprzedaży detalicznej akumulatorów ołowiowych oraz podatkowi leśnemu. W pierwszym artykule omawiamy podstawę prawną do tego problemu oraz przedstawiamy obowiązki sprzedawcy oraz przedsiębiorcy wprowadzającego akumulatory do obrotu. Z artykułu o podatku leśnym dowiedzą się Państwo, kto podlega podatkowi, jaka jest jego wysokość, kiedy powstaje obowiązek podatkowy oraz kto może zostać zwolniony z konieczności płacenia podatku.

W dziale „Porady prawne” warto zapoznać się z ciekawym artykułem o obowiązkach podmiotów stosujących substancje, które

zubożają warstwę ozonową. W artykule omówiono, kto i kiedy jest zobowiązany do wniesienia opłaty za substancje kontrolowane.

Czekamy na nurtujące Państwa pytania. Nasi specjaliści udzielą Państwu fachowych odpowiedzi i wskazówek. Pytania i propozycje tematów proszę przysyłać na e-mail: morawiec@dashofer.pl.

Z wyrazami szacunku
Wydawnictwo Verlag Dashofer

Aleksandra Morawiec
Aleksandra Morawiec
Redaktor odpowiedzialna

Do **31 marca** należy do Głównego Inspektoratu Ochrony Środowiska złożyć roczne **sprawozdanie za 2006 r. o wysokości należnej opłaty za brak sieci zbierania pojazdów.**

31 marca upływa termin złożenia do GIOŚ **rocznego sprawozdania**

OŚ-SEE 3 (związanego z wprowadzonym i użytym sprzętem elektrycznym) o osiągniętych poziomach zbierania, odzysku i recyklingu oraz o opłacie produktowej.

Do **31 marca** do NFGOŚiGW można składać **wniosek o dopłatę do de-**

montażu pojazdów wycofanych z eksploatacji – dotyczy przedsiębiorców prowadzących stacje demontażu oraz **wniosek o dofinansowanie w zakresie zbierania porzuconych pojazdów wycofanych z eksploatacji** – dotyczy gmin. ■

Porady prawne

Oddawanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami

Polskie prawo przewiduje, że **grunty państwowe pokryte wodami mogą zostać oddane w użytkowanie podmiotom prywatnym. Oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami jest odpłatne. Obecne stawki opłat za użytkowanie gruntów, stanowiących własność Skarbu Państwa oddawanych w użytkowanie na podstawie Prawa wodnego są określone w Rozporządzeniu z 18 stycznia 2006 r. w sprawie wysokości opłat rocznych za oddanie w użytkowanie gruntów pokrytych wodami (Dz.U. z 2006 r. Nr 13, poz. 90).**

Cel oddawania gruntów w użytkowanie

Na podstawie Prawa wodnego w użytkowanie mogą zostać oddane grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć związanych z:

- 1) energetyką wodną,
- 2) transportem wodnym,
- 3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów lub wycinaniem roślin z wody,
- 4) wykonywaniem infrastruktury transportowej,
- 5) wykonywaniem infrastruktury przemysłowej, komunalnej lub rolnej,
- 6) działalnością służącą do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb,
- 7) działalnością usługową, służącą

do innych celów niż określone w pkt 6,

- 8) wykonywaniem infrastruktury telekomunikacyjnej.

Natomiast grunty pokryte wodami, stanowiące własność Skarbu Państwa, niezbędne do prowadzenia przedsięwzięć innych niż określone powyżej w pkt 1-8, mogą być użyczane na ogólnych zasadach określonych przepisami Kodeksu cywilnego.

Umowa o oddanie w użytkowanie

Oddania w użytkowanie dokonuje się przez zawarcie umowy użytkowania.

PAMIĘTAJ!

Umowa taka wymaga formy pisemnej, a jeżeli wartość opłaty rocznej będzie wyższa niż 5000 zł, umowę należy sporządzić w formie aktu notarialnego.

Warunkiem oddania w użytkowanie gruntów pokrytych wodami jest posiadanie przez zainteresowanego użytkownika pozwolenia wodnoprawnego, jeżeli jest ono wymagane przepisami ustawy. Tak więc potencjalny zainteresowany powinien najpierw uzyskać pozwolenie wodnoprawne, a następnie starać się o uzyskanie użytkowania gruntu.

WAŻNE!

Umowa użytkowania może zostać w każdym czasie rozwiązana przez każdą ze stron, w przypadku cof-

nięcia lub wygaśnięcia pozwolenia wodnoprawnego albo ograniczenia pozwolenia, o ile ograniczenie to dotyczyło przedmiotu użytkowania.

Ze strony Skarbu Państwa umowę taką może zawrzeć:

- 1) minister właściwy do spraw gospodarki morskiej – w stosunku do wód morza terytorialnego oraz morskich wód wewnętrznych wraz z wodami Zatoki Gdańskiej;
- 2) Prezes Krajowego Zarządu Gospodarki Wodnej – w stosunku do wód istotnych dla kształtowania zasobów wodnych oraz ochrony przeciwpowodziowej, w szczególności wód podziemnych oraz śródlądowych wód powierzchniowych:
 - a) w potokach górskich i ich źródłach,
 - b) w ciekach naturalnych, od źródeł do ujścia, o średnim przepływie z wielolecia równym lub wyższym niż 2,0 m³/s w przekroju ujściowym,
 - c) w jeziorach oraz sztucznych zbiornikach wodnych, przez które przepływają cieki, o których mowa w lit. b,
 - d) granicznych,
 - e) w śródlądowych drogach wodnych;
- 3) dyrektor parku narodowego – w stosunku do wód znajdujących się w granicach parku, z wyłączeniem wód, o których mowa w pkt 2 lit. d oraz lit. e, które są sklasyfikowane w klasie wyższej niż klasa I, na podstawie Ustawy z dnia 21 grudnia

2000 r. o żegludze śródlądowej (Dz.U. z 2001 r. Nr 5, poz. 43, z późn. zm.);

- 4) marszałek województwa, jako zadanie z zakresu administracji rządowej wykonywane przez samorząd województwa – w stosunku do wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa, służących polepszeniu zdolności produkcyjnej gleby i ułatwieniu jej uprawy, oraz w stosunku do pozostałych wód niewymienionych w pkt 1-3.

Zwolnienia od opłat

Użytkowanie jest odpłatne. Jednak przepisy przewidują szereg zwolnień od tej opłaty. **Zwolnione z opłaty rocznej są grunty pokryte wodami, oddawane w użytkowanie:**

- 1) jednostkom organizacyjnym zarządzającym wodami w imieniu Skarbu Państwa;
- 2) przeznaczonych pod wykonanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych;
- 3) dla potrzeb działalności służącej do uprawiania rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb,
- 4) jednostkom samorządu terytorialnego dla wykonywania infrastruktury transportowej.

Wysokość opłaty

Wysokość opłaty rocznej za użytkowanie gruntów pokrytych wodami ustala się jako iloczyn stawki opłaty

rocznej i powierzchni użytkowanych gruntów wyrażonej w m², w zaokrągleniu do 1 m².

Stawka opłaty rocznej za użytkowanie 1 m² gruntu niezbędnego do prowadzenia działalności związanej z:

- 1) energetyką wodną, przeznaczonego pod:
 - a) obiekty budowlane elektrowni wodnej wraz z przesłem budowlą piętrzącej, w którym znajduje się ujęcie wody dla elektrowni – wynosi 8,13 zł,
 - b) budowle piętrzące i upustowe, przepławki dla ryb oraz pozostałe obiekty i urządzenia budowlane – wynosi 1,63 zł;
- 2) transportem wodnym śródlądowym, przeznaczonego pod:
 - a) porty, przystanie, zimowiska, awanporty i miejsca postojowe statków – wynosi 0,20 zł,
 - b) budowle piętrzące, śluzy, pochylnie, nabrzeża, pomosty, kładki, wyciągi dla statków, stałe urządzenia służące do przewozów międzybrzegowych oraz pozostałe obiekty i urządzenia budowlane – wynosi 0,81 zł,
 - c) akwenty związane z obiektami i urządzeniami, o których mowa w lit. b, w wyznaczonych granicach – wynosi 0,20 zł;
- 3) wydobywaniem kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów – wynosi 0,31 zł;
- 4) wycinaniem roślin z wody – wynosi 0,03 zł;
- 5) infrastrukturą transportową, przeznaczonego pod:

- a) filary i przyczółki mostów – wynosi 4,06 zł,
 - b) przepusty, urządzenia służące do odprowadzania wód lub ścieków, brody oraz pozostałe obiekty i urządzenia budowlane – wynosi 1,63 zł;
- 6) infrastrukturą przemysłową, przeznaczonego pod:
- a) ujęcia wody, pompownie, urządzenia służące do odprowadzania wód lub ścieków, rurociągi, kable energetyczne oraz fundamenty innych urządzeń prowadzonych przez wody – wynosi 12,19 zł,
 - b) budowle piętrzące i upustowe oraz pozostałe obiekty i urządzenia budowlane – wynosi 1,63 zł;
- 7) infrastrukturą komunalną i rolną, przeznaczonego pod budowle piętrzące i upustowe, ujęcia wody, pompownie, urządzenia służące do odprowadzania wód lub ścieków, rurociągi, kable energetyczne oraz fundamenty innych urządzeń prowadzonych przez wody, mury oporowe, nabrzeża, bulwary, stałe urządzenia służące do połowu ryb i pozyskiwania innych organizmów wodnych oraz pozostałe obiekty i urządzenia budowlane – wynosi 1,63 zł;
- 8) usługami służącymi do innych celów niż uprawianie rekreacji, turystyki, sportów wodnych oraz amatorskiego połowu ryb – wynosi 12,19 zł;
- 9) infrastrukturą telekomunikacyjną – wynosi 12,19 zł.

Michał Kuliński

Porady prawne

Obowiązki podmiotów wynikające z ustawy o substancjach zubożających warstwę ozonową. Opłata za substancje kontrolowane

Ostatnio stosowanie substancji syntetycznych napotkało na liczne ograniczenia wynikające z podpisywanych porozumień międzynarodowych i zmian w prawie. Gałęzie przemysłu, które produ-

kują, wykorzystują lub zużywają substancje syntetyczne, spotkały się z koniecznością rozeznania legalności wykorzystywanych przez nie substancji, a także koniecznością ponoszenia dodatkowych opłat.

Protokół Montrealski

W celu ochrony powłoki ozonowej z inicjatywy UNEP (Program Ochrony Środowiska Narodów Zjednoczonych) przedstawiciele 31

państw podpisali w 1987 r. Protokół Montrealski. Jest to umowa międzynarodowa, zobowiązująca strony do zaprzestania produkcji i stosowania związków niszczących stratosferyczną warstwę ozonową. W 1991 roku Protokół ratyfikowało 68 państw, a w 1995 roku 142 państwa. Ze względu na pogłębiającą się destrukcję środowiska postanowiono zastrzyć warunki redukcji zużycia szkodliwych substancji, dlatego w 1990 roku w Londynie, a w 1992 roku w Kopenhadze, uzgodniono poprawki do Protokołu Montrealskiego.

W Polsce obowiązują obecnie:

- 1) **Konwencja Wiedeńska o Ochronie Warstwy Ozonowej i Protokół Montrealski** – obydwie dokumenty zostały ratyfikowane przez Polskę.
- 2) **Ustawa o substancjach zubożających warstwę ozonową z dnia 20 kwietnia 2004 r. (Dz.U. z 2004 r. Nr 121, poz. 1263) („Ustawa”)**, która przeniosła do prawa polskiego rozporządzenie (WE) nr 2037/2000 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 czerwca 2000 r. sprawie substancji zubożających warstwę ozonową.

Celem ustawy jest dostosowanie prawa polskiego w zakresie problematyki postępowania z substancjami zubożającymi warstwę ozonową do prawa Unii Europejskiej.

Ustawa ta określa:

- zasady używania oraz obrotu substancjami zubożającymi warstwę ozonową, zwanymi dalej „substancjami kontrolowanymi”, oraz produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi te substancje,
- obowiązki podmiotów używających lub dokonujących obrotu substancjami kontrolowanymi oraz produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi te substancje,

- organy i jednostki właściwe w sprawach postępowania z substancjami kontrolowanymi.

Lista substancji kontrolowanych znajduje się w rozporządzeniu (WE) Parlamentu Europejskiego i Rady nr 2037/2000 w sprawie substancji zubożających warstwę ozonową. Obejmuje ona m.in. substancje z grup: HCFC (są to halogenowe chloropochodne węglowodorów), które stosowane są głównie w sektorze chłodnictwa i klimatyzacji, freony CFC (chloropochodne węglowodorów) lub tetrachlorek węgla, halony, bromek metylu.

Obowiązki przedsiębiorców i osób fizycznych

- 1) **Podmiot używający substancje kontrolowane** na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, gdzie „użyciem” jest: produkcja, przywóz, wywóz, wprowadzanie do obrotu, stosowanie, odzysk, recykling, regeneracja lub unieszkodliwianie substancji kontrolowanych, jest zobowiązany do:
 - prowadzenia ewidencji substancji kontrolowanych,
 - przekazywania informacji zawartych w tej ewidencji raz w roku do dnia 28 lutego za rok poprzedni wyspecjalizowanej jednostce. Zgodnie z **Ogłoszeniem Ministra Środowiska o upoważnieniu wyspecjalizowanej jednostki na podstawie Ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o substancjach zubożających warstwę ozonową z dnia 29 lipca 2005 r. (Dz.Urz. MŚiGİOŚ z 2005 r. Nr 1, poz. 20)** jednostką wyznaczoną jest Instytut Chemii Przemysłowej im. prof. Ignacego Mościckiego, ul. Rydygiera 8, 01-793 Warszawa. Podmioty używające substancji kontrolowanych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej powinny przekazywać infor-

macje zawarte w prowadzonej ewidencji do Biura Ochrony Warstwy Ozonowej, mieszczącego się w ww. Instytucie (tel./faks (22) 633 92 91).

- 2) **Podmiot, który wprowadza** do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej produkty, urządzenia i instalacje, przez co należy rozumieć zbycie lub przekazanie substancji kontrolowanej kolejnemu podmiotowi lub osobie, jest zobowiązany do:
 - oznakowania produktów, urządzeń, instalacji zawierających te substancje,
 - oznakowania pojemników zawierających te substancje.
- 3) **Osoba wykonująca czynności polegające na obsłudze technicznej i naprawie urządzeń chłodniczych, klimatyzacyjnych, gaśniczych lub innych urządzeń zawierających substancje kontrolowane** zobowiązana jest do oznakowania tych urządzeń.
- 4) **Użytkownik urządzeń lub instalacji (w tym osoba fizyczna) zawierających powyżej 3 kg czynnika chłodniczego**, będącego substancją kontrolowaną, jest zobowiązany do założenia dla każdego z urządzeń karty obsługi technicznej i naprawy urządzenia lub instalacji, zwanej „kartą urządzenia”; kartę urządzenia mogą zakładać osoby posiadające świadectwo kwalifikacji w zakresie substancji kontrolowanych. Jako „używanie” produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane rozumie się przywóz, wywóz, wprowadzanie do obrotu lub stosowanie produktów oraz eksploatację urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane.
- 5) Ustawa opisuje również **obowiązki użytkownika urządzeń lub instalacji zawierających czynnik chłodniczy, będący substancją kontrolowaną**. Podmiot taki jest zobowiązany jest do przeprowadzania okresowych

przeглядów szczelności urządzeń zawierających powyżej 3 kg czynnika chłodniczego, będącego substancją kontrolowaną:

- raz na 12 miesięcy – dla urządzeń o napełnieniu od 3 kg do 30 kg,
- raz na 6 miesięcy – dla urządzeń o napełnieniu od 30 kg do 300 kg,
- raz na 3 miesiące – dla urządzeń o napełnieniu powyżej 300 kg.

Opłaty

Opłata za substancje kontrolowane jest obliczana i wpłacana w przypadku wprowadzenia po raz pierwszy na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej zarówno nowych, odzyskanych, jak i po regeneracji:

- 1) wodorochlorofluorowęglodorów (HCFC), z wyjątkiem wykorzystywanych do produkcji innych substancji,
- 2) chlorofluorowęglodorów (CFC), z wyjątkiem wykorzystywanych do produkcji leków,
- 3) bromometanu, z wyjątkiem zastosowań kwarantannowych i przedwysyłkowych.

✓ WAŻNE!

Podstawę do obliczenia wysokości opłaty za substancje kontrolowane stanowi ilość substancji kontrolowanej wprowadzonej do obrotu. Maksymalna wysokość stawki opłaty za substancje kontrolowane wynosi dwukrotność stawki opłaty za emisję substancji CFC do środowiska.

Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wysokości stawki opłaty za substancje kontrolowane z dnia 11 stycznia 2005 r. (Dz.U. z 2005 r. Nr 13, poz. 107) określa wysokość stawki opłaty za wprowadzanie po raz pierwszy do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej substancji kontrolowanych. Wysokość stawki opłaty za wodorochlorofluorowęglodorami – HCFC, będące również składnikami mie-

szanin, zawiera załącznik nr 1, natomiast wysokość stawki opłaty za chlorofluorowęglodorami – CFC i bromometan, będące również składnikami mieszanin, zawiera załącznik nr 2 do powyższego rozporządzenia.

Sprawozdanie

Podmiot, który wprowadza do obrotu substancje kontrolowane, jest zobowiązany do składania marszałkowi województwa, właściwemu ze względu na siedzibę albo miejsce zamieszkania tego podmiotu, rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane w terminie do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego dotyczy ta opłata. Jeżeli podmiot ten nie ma siedziby albo miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, jest zobowiązany do złożenia sprawozdania Marszałkowi Województwa Mazowieckiego.

Rozporządzenie Ministra Środowiska w sprawie wzoru rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane z dnia 18 stycznia 2005 r. (Dz.U. z 2005 r. Nr 17, poz. 157) określa wzór rocznego sprawozdania o wysokości należnej opłaty za substancje kontrolowane wprowadzone po raz pierwszy do obrotu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Kiedy wnosi się opłatę?

Opłata jest wnoszona na odrębny rachunek bankowy właściwego urzędu marszałkowskiego do dnia 31 marca roku następującego po roku, którego dotyczy ta opłata.

✓ WAŻNE!

Jeżeli podmiot zobowiązany nie dokonał wpłaty opłaty za substancje kontrolowane we właściwym terminie lub wpłacił ją w wysokości niższej od należnej, marszałek województwa ustala, w drodze decyzji, dodatkową opłatę za sub-

stancje kontrolowane w wysokości odpowiadającej 50% niewpłaconej kwoty z tytułu opłaty za substancje kontrolowane.

Termin płatności tych opłat wynosi 14 dni od dnia, w którym decyzja ustalająca wysokość opłat stała się ostateczna. W sprawach opłat za substancje kontrolowane stosuje się odpowiednio przepisy działu III Ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz.U. Nr 137, poz. 926 z późn. zm.).

Klasyfikacja opłaty

Urzędy marszałkowskie mają obowiązek gromadzić na odrębnych rachunkach bankowych wpływy z tytułu opłaty za substancje kontrolowane. Wpływy te w wysokości 0,5% stanowią dochód budżetu samorządu województwa, a przeznacza się je na koszty egzekucji należności z tytułu opłaty za substancje kontrolowane i obsługę administracyjną systemu tej opłaty.

Wpływy z tytułu opłaty za substancje kontrolowane, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie do dnia 30 kwietnia roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek wpłaty, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Wpływy z tytułu dodatkowych opłat za substancje kontrolowane, powiększone o przychody z oprocentowania rachunków bankowych i pomniejszone o dochody urzędów marszałkowskich, urzędy marszałkowskie przekazują w terminie do dnia 31 grudnia roku następującego po roku, którego dotyczy obowiązek wpłaty, na odrębny rachunek bankowy Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Zakazy

Ustawa wprowadza następujące zakazy:

- 1) składowania urządzeń klimatyzacyjnych, chłodniczych lub gaśniczych, zawierających substancje kontrolowane i będących odpadami, oraz wszelkich urządzeń będących odpadami, zawierających substancje kontrolowane jako rozpuszczalniki, a także odpadów zawierających substancje kontrolowane, wytworzonych w procesie demontażu tych urządzeń. Podmiot prowadzący składowisko odpadów jest zobowiązany odmówić przyjęcia na składowisko tych odpadów. Podmiot wytwarzający odpady zawierające substancje kontrolowane lub podmiot przyjmujący te odpady jest zobowiązany do postępowania z tymi odpadami w sposób zapobiegający emisji substancji kontrolowanych do środowiska;
- 2) obrotu produktami, urządzeniami i instalacjami zawierającymi chlorofluorowęglowodory (CFC), z wyjątkiem nieodzownych zastosowań w rozumieniu Protokołu montrealskiego w sprawie substancji zubożających

warstwę ozonową, sporządzonego w Montrealu dnia 16 września 1987 r.;

- 3) obrotu urządzeniami i instalacjami chłodniczymi, klimatyzacyjnymi i pompami ciepła zawierającymi substancje kontrolowane jako czynniki chłodnicze;
- 4) obrotu spienionymi tworzywami sztucznymi i wyrobami zawierającymi je, wyprodukowanymi przy użyciu substancji kontrolowanych;
- 5) rozbudowy urządzeń i instalacji chłodniczych i klimatyzacyjnych z wykorzystaniem substancji kontrolowanych.

Zakazu, o którym mowa w pkt 2-5, nie stosuje się w przypadku przyznania przez Komisję Europejską ograniczonego czasowo wyłączenia na podstawie przepisów prawa Unii Europejskiej dotyczących substancji kontrolowanych.

Kary pieniężne

Za produkcję substancji kontrolowanych, przywóz, wywóz lub wprowadzanie do obrotu wbrew zakazom wynikającym z przepisów dotyczących substancji kontrolo-

wanych, bez wymaganego pozwolenia albo z naruszeniem jego warunków, za produkcję, przywóz, wywóz lub wprowadzanie do obrotu produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, wbrew zakazom wynikającym z przepisów dotyczących substancji kontrolowanych, wojewódzki inspektor ochrony środowiska wymierza, w drodze decyzji, karę pieniężną.

Kary te wymierza się w zależności od ilości wyprodukowanych, przywiezionych, wywiezionych, wprowadzonych do obrotu substancji kontrolowanych lub produktów, urządzeń i instalacji zawierających substancje kontrolowane, za każdy kilogram tej substancji.

WAŻNE!

Stawka kary pieniężnej za jeden kilogram substancji kontrolowanej wynosi pięciokrotność stawki **opłaty** za emisję do środowiska jednego kilograma chlorowcopochodnej węglowodoru (CFC-12), ustalonej w przepisach wydanych na podstawie art. 290 ust. 2 Ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska.

Paulina Grabowska

! Temat numeru

Wynagrodzenie za ustanowienie użytkownika górniczego i opłata eksploatacyjna

D) Użytkowanie górnicze – opłaty

Zgodnie z Ustawą z dnia 4 lutego 1994 r. **Prawo geologiczne i górnicze (dalej „Pr. g.g.”)** użytkowanie górnicze jest prawem odpłatnym. Dotyczy to zarówno użytkowania górniczego, ustanawianego w celu wydobywania kopaliny (odnoszącego się do złoża – art. 9), jak i powoływano do życia do wykonywania innych rodzajów działalności regulowanej ustawą (obejmującego inne niż złoża części

górotworu – art. 14 ust. 1 pr. g.g.). Odpłatne jest przy tym także ustanowienie użytkownika górniczego dla wykonywania działalności niewymagającej koncesji. Wynagrodzenie stanowi zatem ekwiwalent za korzystanie ze złoża lub innych części górotworu. Użytkowanie górnicze ustanawia się dla kopaliny eksploatowanych pod umowną granicą gruntu leżącego na powierzchni, dla którego można określić właściciela (węgiel kamienny, ropa naftowa, gaz ziemny itp.).

WAŻNE!

Użytkowanie górnicze obejmuje kopaliny wydobywane metodą podziemną lub otworową, natomiast nie obejmuje eksploatacji odkrywkowej, dla której można określić właściciela gruntu na powierzchni i w odpowiedni sposób mu zapłacić za zajmowane pod eksploatację tereny.

Czym innym jest opłata eksploatacyjna uiszczana z tytułu wydobywania kopaliny, o czym piszemy poniżej.

Użytkowanie górnicze

Użytkowanie górnicze jest to prawo do korzystania ze złóż kopalin oraz rozporządzania tym prawem, ustanowione w drodze umowy o użytkowanie zawartej między Skarbem Państwa (organami nadającymi koncesję) a użytkownikiem, pod warunkiem uzyskania koncesji. W granicach określonych umową użytkownik może z wyłączeniem innych osób poszukiwać, rozpoznawać lub wydobywać oznaczoną kopalinę. W razie cofnięcia koncesji, użytkowanie górnicze wygasa.

✓ PAMIĘTAJ!

Koncesja potwierdza zdolność potencjalnego użytkownika do eksploatacji surowców. Wymaga jej prowadzenie działalności gospodarczej w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, wydobywania kopalin ze złóż oraz bezbiornikowego magazynowania substancji, a także składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych.

Udziela jej minister właściwy do spraw środowiska naturalnego, marszałkowie województwa oraz starostowie, w większości przypadków po zasięgnięciu opinii właściwego wójta, burmistrza lub prezydenta miasta.

Wysokość i sposób uiszczenia wynagrodzenia za użytkowanie górnicze określa umowa ustanawiająca użytkowanie górnicze pod warunkiem uzyskania koncesji.

Przepis art. 83 pr. g.g. wskazujący, że wysokość i sposób uiszczenia wynagrodzenia za użytkowanie górnicze ustala się w umowie, nie dotyczy złóż znajdujących się w granicach przestrzennych nieruchomości, stanowiących własność Skarbu Państwa (możliwość znajdowania się w granicach nieruchomości innych dóbr niż złoża, np. naturalnych pustek wykorzystywanych do magazyno-

wania substancji, wydaje się pozbawiona praktycznego znaczenia ze względu na przepisy regulujące granice przestrzenne nieruchomości).

Gdzie ustala się wysokość i sposób uiszczenia wynagrodzenia?

Wysokość wynagrodzenia i sposób jego uiszczenia zostają określone w umowie zawieranej między organem reprezentującym właściciela (Skarb Państwa) a użytkownikiem górniczym. Oznacza to znaczną swobodę stron w ustalaniu zarówno wielkości opłaty, jak i sposobu jego uiszczenia. Przesłanką wpływającą na wysokość wynagrodzenia może być np. wielkość przestrzeni objętej użytkowaniem. W zależności od sytuacji umowa może obejmować albo tylko możliwość używania wspomnianej przestrzeni (np. w celu przeprowadzenia prac geologicznych), albo także uprawnienie do pobierania znajdujących się w jej granicach pożytków (w przypadku wydobywania kopaliny).

W pewnych przypadkach wysokość wynagrodzenia może być uzależniona od stanowiska podmiotu ubiegającego się o nabycie prawa użytkowania górniczego. Ustanowienie użytkowania górniczego może być poprzedzone przetargiem. Szczegóły w omawianym zakresie reguluje Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 18 grudnia 2001 r. w sprawie przetargu na nabycie prawa użytkowania górniczego (Dz.U. Nr 156, poz. 1816). Z treści § 9 ust. 1 pkt 5 tego rozporządzenia wynika, że *proponowana wysokość wynagrodzenia za nabycie prawa użytkowania górniczego jest jednym z niezbędnych elementów oferty składanej przez podmiot ubiegający się o nabycie prawa użytkowania górniczego.*

Ustawodawca wprowadził możliwość wyboru dwóch metod uiszczenia wynagrodzenia: jednorazowo lub w ratach. Wynagrodzenie sta-

nowi bezpośrednio dochód Skarbu Państwa. Nie może ono być zatem wnoszone na rzecz jakiegokolwiek funduszu pozabudżetowego, w szczególności do Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

II) Opłata eksploatacyjna za wydobytą kopalinę

Kopaliny podstawowe i pospolite

Zgodnie z Prawem geologicznym do kopalin podstawowych zalicza się:

- węgiel kamienny i brunatny, metan z węgla kamiennego, ropę naftową i gaz ziemny,
- kruszce metali szlachetnych, rudy metali (z wyjątkiem darniowych rud żelaza), łącznie z rudami pierwiastków rzadkich zakresie promieniotwórczych,
- apatyt, baryt, fluoryt, fosforyt, gips i anhydryt, piryt, siarkę rodzimą, sole potasowe i potasowo-magnezowe, sole strontu i sól kamienną,
- azbest, betonit, diatomit, dolomit, gliny, grafit, kaolin, kamienie szlachetne i ozdobne, kwarc, kwarcyt, magnezyt, miki, marmury i wapienie krystaliczne, piaski formierskie i szklarskie, skalenie i ziemię krzemionkową,
- wszystkie kopaliny występujące w granicach obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej,
- kopaliny podstawowe, ujęte w Rozporządzeniu Rady Ministrów z 14 lutego 2006 r. par. 5 (Dz.U. z 27 lutego 2006 r.).

Wszystkie pozostałe surowce zalicza się do kopalin pospolitych.

Czym jest opłata eksploatacyjna?

Przedsiębiorca wydobywający kopalinę ze złoża uiszcza opłatę eksploatacyjną. Ustala się ją jako iloczyn stawki opłaty eksploatacyjnej dla

danego rodzaju kopaliny i ilości kopaliny wydobytej w okresie rozliczeniowym.

Możliwość modyfikacji obowiązującej stawki zgodnie z treścią art. 84 ust. 3 pr. g.g. istnieje jedynie w przypadku opłaty eksploatacyjnej za wydobytą kopalinę towarzyszącą. W takim przypadku opłatę ustala się jako iloczyn 50% kwoty stawki opłaty eksploatacyjnej dla danego rodzaju kopaliny i ilości kopaliny towarzyszącej, wydobytej w okresie rozliczeniowym. Żaden przepis jednak nie definiuje pojęcia „kopalina towarzysząca”. Należy zatem przyjąć, że o statusie kopaliny jako „głównej” bądź „towarzyszącej” każdorazowo będzie decydować treść decyzji koncesyjnej.

Jakie są opłaty?

Rozróżnia dwa rodzaje opłat eksploatacyjnych:

- **podstawową** (84 pr. g.g.) – przedsiębiorca wydobywający kopalinę ze złoża uiszcza opłatę eksploatacyjną za wydobytą kopalinę, stawki te dla poszczególnych rodzajów kopaliny określa Rozporządzenie Rady Ministrów (wskazane poniżej);
- **podwyższoną** – (art. 85a ust. 1 i 2 pr. g.g.) – w przypadku wydobywania kopaliny bez wymaganej koncesji lub z rażącem naruszeniem jej warunków, właściwe organy ustalają, w drodze decyzji, prowadzącemu taką działalność opłatę eksploatacyjną w wysokości osiemdziesięciokrotnej stawki opłaty eksploatacyjnej dla danego rodzaju kopaliny, pomnożonej przez ilość wydobytej w ten sposób kopaliny, stosując stawki obowiązujące w dniu wszczęcia postępowania.

Kto określa stawki?

Stawki opłat eksploatacyjnych określa w drodze rozporządzenia Rada Ministrów. Obecnie obowiązuje

rozporządzenie z dnia 17 listopada 2006 r. (Dz.U. z 2006 Nr 214, poz. 1574), które weszło w życie z dniem 1 stycznia 2007 r. W załączniku do rozporządzenia jest 58 pozycji. Stawki wahają się od 0 do ponad 5 zł za m sześć, bądź tonę (jedynie stawka dla kamieni ozdobnych i półszlachetnych jest podana w kilogramach).

✓ PAMIĘTAJ!

Górne i dolne granice stawek opłat eksploatacyjnych, określone w załączniku do ustawy, podlegają corocznie zmianie stosownie do średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, planowanego w ustawie budżetowej na dany rok kalendarzowy.

Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w publikatorze „Monitor Polski”, górne i dolne granice stawek opłat eksploatacyjnych na następny rok kalendarzowy, zaokrąglając je w górę do pełnych groszy. Na 2007 rok obowiązuje Obwieszczenie Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2006 r. w sprawie górnych i dolnych granic stawek opłat eksploatacyjnych na rok 2007.

Minister środowiska podał także nowe, wyższe stawki dla poszukujących nowych złóż. Znalazły się one w obwieszczeniu w sprawie stawek opłat za działalność polegającą na poszukiwaniu, rozpoznawaniu złóż kopaliny, magazynowaniu substancji oraz składowaniu odpadów na rok 2007 (MP Nr 53, poz. 575).

Kto ustala opłatę i gdzie się ją wpłaca?

Opłatę eksploatacyjną przedsiębiorca ustala kwartalnie we własnym zakresie i wnosi ją, bez wezwania, na rachunki bankowe podmiotów określonych w art. 86, czyli Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej oraz gminy (gmin), na terenie której (których) prowadzone jest wydobywanie.

Termin na wniesienie tych opłat to miesiąc po upływie każdego kwartału. W tym samym terminie jest on zobowiązany przedstawić organowi koncesyjnemu i podmiotom określonym w art. 86 kopie dowodów dokonanych wpłat, a także informację zawierającą dane dotyczące nazwy przedsiębiorcy, złoża, rodzaju, ilości wydobytej w kwartale kopaliny, przyjętej stawki oraz wysokości ustalonej opłaty, nazwy gminy, a w przypadku gdy wydobywanie prowadzone jest na terenie więcej niż jednej gminy, ilości wydobytej kopaliny (ze wskazaniem wysokości ilości przypadającej na poszczególne gminy), a także wysokość opłaty przypadającej dla poszczególnych gmin. Rozporządzenie Ministra Środowiska z dnia 3 grudnia 2001 r. w sprawie wzorów druków informacji dotyczącej opłaty eksploatacyjnej za wydobytą kopalinę ze złoża wskazuje na zasady uiszczenia tych opłat.

Co w przypadku niedopełnienia obowiązku zapłaty?

Zgodnie z art. 84 ust. 10 pr. g.g., w razie niedopełnienia przez przedsiębiorcę obowiązku wniesienia opłaty eksploatacyjnej lub niezłożenia informacji, o której mowa powyżej, albo w razie złożenia informacji nasuwającej zastrzeżenia, organ koncesyjny na podstawie własnych ustaleń, wydaje decyzję, w której określa wysokość należnej opłaty, stosując stawkę obowiązującą w okresie rozliczeniowym, którego dotyczy ustalona opłata. Ustalenie wysokości opłaty eksploatacyjnej w ten sposób nie oznacza jednak, że dopiero z tą chwilą powstaje obowiązek uiszczenia tej opłaty.

Obowiązek zapłaty powstaje z chwilą wydobywania kopaliny, a staje się wymagalny w terminie miesiąca po upływie kwartału, w którym doszło do wydobywania. Decyzja organu kon-

cesyjnego określa jedynie wysokość należnej opłaty.

W przypadku wydobywania kopaliny, odbywającego się na podstawie udzielonej koncesji, ustalenie organu, który uprawniony jest do wydania decyzji określającej wysokość opłaty, nie budzi wątpliwości. Chodzi bowiem o organ, który wydał koncesję. W zależności zatem od rodzaju kopaliny organem tym będzie Minister Środowiska lub wojewoda, lub starosta (art. 16 pr. g.g.).

Bardziej złożony jest natomiast przypadek uregulowany w art. 37 ust. 2 pr. g.g. O ile wydaje się nie budzić wątpliwości, że w przypadku prowadzenia prac geologicznych na podstawie koncesji organem właściwym jest organ, który wydał decyzję koncesyjną, o tyle nie jest jasne, który organ władny jest określić wysokość należnej opłaty eksploatacyjnej w przypadku, gdy do wydobywania kopaliny doszło w trakcie prac geologicznych nieobjętych koncesjonowaniem (np. podczas prowadzenia prac geologicznych w celu poznania budowy geologicznej kraju). Wobec braku wyraźnej regulacji w tym przedmiocie możliwe do przyjęcia jest zarówno rozwiązanie, w myśl którego w takim przypadku opłaty nie można wymierzyć, jak i wykładnia przyjmująca, że właściwość organu należy wtedy ustalić, biorąc pod uwagę rodzaj wydobytej kopaliny. Za drugą z możliwości wydaje się pośrednio przemawiać treść art. 37 ust. 2 pr. g.g., który odsyła także do przepisów o „wydobywaniu kopaliny”. Zagadnienie to nie jest jednak jasne.

Kto uiszcza opłatę?

Podmiotem zobowiązanym do uiszczenia opłaty eksploatacyjnej (podstawowej) jest przedsiębiorca, a więc podmiot posiadający koncesję na wydobywanie kopaliny (zob. art. 6 pkt 6 pr. g.g.). Stosownie do art. 37 ust. 2 pr. g.g., obowiązek uiszcze-

nia opłaty eksploatacyjnej ciąży również na podmiocie, który w trakcie prowadzenia prac geologicznych wydobyl kopalinę lub zagospodarował kopalinę wydobywającą się samoistnie. Może nim być zarówno wykonawca prac geologicznych, jak i przedsiębiorca legitymujący się koncesją na wykonanie takich prac (w przypadku, gdy są to dwa różne podmioty).

Przychód

Opłata eksploatacyjna w 60% stanowi dochód gminy, na terenie której jest prowadzona działalność objęta koncesją, w 40% natomiast dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej. Jeżeli działalność ta jest prowadzona na terenie więcej niż jednej gminy, opłaty stanowią dochód tych gmin proporcjonalnie do ilości wydobywanej kopaliny i wielkości przestrzeni objętej działalnością. Jeżeli działalność jest prowadzona w granicach obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej, opłaty z tego tytułu stanowią w całości dochód Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej.

Stawki dla przedsiębiorcy, który uzyskał koncesję na działalność koncesjonowaną

Przedsiębiorca, który uzyskał koncesję na działalność poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopaliny oraz bezzbiornikowego magazynowania substancji i składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, uiszcza opłatę z tytułu:

- 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopaliny;
- 2) bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych;
- 3) składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych.

Opłatę tę ustala się jako iloczyn stawki opłaty i ilości kilometrów kwadratowych terenu, na którym jest prowadzona działalność.

WAŻNE!

Wysokość opłaty oraz terminy i sposób jej wniesienia ustala się w koncesji. Kopie dowodów wniesionych opłat przedsiębiorca przedstawia niezwłocznie właściwemu organowi koncesyjnemu i podmiotom określonym w art. 86.

Stawka opłaty za działalność polegającą na **poszukiwaniu złóż kopaliny** dla poszczególnych grup kopaliny za kilometr kwadratowy wynosi:

- 1) kopaliny energetyczne:
 - a) ropa naftowa, gaz ziemny i metan z węgla kamiennego – 100 zł,
 - b) węgiel kamienny – 500 zł,
 - c) węgiel brunatny – 200 zł;
- 2) rudy metali i metale w stanie rodzimym – 100 zł;
- 3) kopaliny chemiczne – 100 zł;
- 4) kopaliny skalne (w tym torfy i rudy darniowe):
 - a) w obszarach lądowych – 1 000 zł,
 - b) w obszarach morskich – 100 zł;
- 5) wody podziemne uznane za kopaliny:
 - a) wody lecznicze i solanki – 500 zł,
 - b) wody termalne – 200 zł.

Stawka opłaty za działalność polegającą na **rozpoznawaniu złóż kopaliny** oraz łącznie na poszukiwaniu i rozpoznawaniu złóż kopaliny dla poszczególnych grup kopaliny za kilometr kwadratowy wynosi:

- 1) kopaliny energetyczne:
 - a) ropa naftowa, gaz ziemny i metan z węgla kamiennego – 200 zł,
 - b) węgiel kamienny – 1 000 zł,
 - c) węgiel brunatny – 500 zł;
- 2) rudy metali i metale w stanie rodzimym – 200 zł;
- 3) kopaliny chemiczne – 1 000 zł;
- 4) kopaliny skalne (w tym torfy i rudy darniowe):

- a) w obszarach lądowych – 10 000 zł,
 - b) w obszarach morskich – 2 500 zł;
- 5) wody podziemne uznane za kopaliny:
- a) wody lecznicze i solanki – 800 zł,
 - b) wody termalne – 500 zł.

W przypadku zmiany okresu, na jaki została udzielona koncesja, w decyzji zmieniającej koncesję ponownie ustala się opłatę za działalność polegającą na poszukiwaniu lub rozpoznawaniu złóż kopalin, stosując stawki obowiązujące w dniu wszczęcia postępowania.

Opłatę z tytułu bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, ustala się kwartalnie jako iloczyn stawki opłaty oraz ilości substancji wprowadzonych do górotworu, w tym do podziemnych wyrobisk górniczych. Stawka opłaty wynosi w przypadku magazynowania:

- 1) substancji gazowych – 1,51 zł/tys. m³,
- 2) substancji ciekłych – 3,00 zł/t,
- 3) innych, niewymienionych w pkt 1 i 2 substancji – 1,50 zł/t.

Opłatę z tytułu składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, ustala się kwartalnie, jako iloczyn stawki opłaty i ilości umieszczonych w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, odpadów. Stawka opłaty wynosi w przypadku składowania:

- 1) odpadów niebezpiecznych – 62,17 zł/t,
- 2) odpadów innych niż niebezpieczne – 4,76 zł/t,
- 3) odpadów obojętnych – 3,57 zł/t.

Stawki opłat podlegają corocznie zmianie stosownie do średniorocznego wskaźnika cen towarów i usług konsumpcyjnych ogółem, planowanego w ustawie budżetowej na dany

rok kalendarzowy. Minister właściwy do spraw środowiska ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, stawki opłat na następny rok kalendarzowy.

✓ **PAMIĘTAJ!**

Opłaty z tytułu bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych; składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych wnoszą się w terminie jednego miesiąca po upływie każdego kwartału.

W tym samym terminie przedsiębiorca przedstawia organowi koncesyjnemu i podmiotom określonym w art. 86 kopie dowodów dokonanych wpłat, a także informację zawierającą:

- 1) w przypadku bezzbiornikowego magazynowania substancji w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, dane dotyczące nazwy przedsiębiorcy, nazwy magazynu, rodzaju i ilości wprowadzonych w kwartale substancji, przyjętej stawki oraz wysokości ustalonej opłaty, nazwy gminy, a w przypadku gdy działalność bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, jest prowadzona na terenie więcej niż jednej gminy – ilość wprowadzonych substancji, a także wysokość opłaty przypadającej na poszczególne gminy;
- 2) w przypadku składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, dane dotyczące nazwy przedsiębiorcy, nazwy składowiska, rodzaju i ilości umieszczonych w kwartale odpadów, przyjętej stawki oraz wysokości ustalonej opłaty, nazwy gminy,

a w przypadku gdy działalność bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych jest prowadzona na terenie więcej niż jednej gminy – ilość umieszczonych odpadów, a także wysokość opłaty przypadającej na poszczególne gminy.

W razie niedopełnienia przez przedsiębiorcę obowiązku wniesienia opłaty lub niezłożenia informacji, o której mowa powyżej, albo w razie złożenia informacji nasuwającej zastrzeżenia, organ koncesyjny na podstawie własnych ustaleń wydaje decyzję, w której określa wysokość należnej opłaty, stosując stawkę opłaty obowiązującą w okresie rozliczeniowym, którego dotyczy ustalona opłata.

Sankcje za naruszenie przepisów ustawy

W przypadku wydobywania kopaliny bez wymaganej koncesji lub z rażącym naruszeniem jej warunków, właściwe organy ustalają, w drodze decyzji, prowadzącemu taką działalność, opłatę eksploatacyjną w wysokości osiemdziesięciokrotnej stawki opłaty eksploatacyjnej dla danego rodzaju kopaliny, pomnożonej przez ilość wydobytej w ten sposób kopaliny, stosując stawki obowiązujące w dniu wszczęcia postępowania.

Organami właściwymi w sprawie ustalania opłat są:

- 1) za wydobywanie bez wymaganej koncesji:
 - a) kopalin podstawowych i w granicach obszarów morskich – minister właściwy do spraw środowiska,
 - b) pozostałych kopalin – właściwy starosta;
- 2) za wydobywanie kopaliny z rażącym naruszeniem warunków koncesji – właściwy organ koncesyjny.

W razie prowadzenia działalności innej niż określona powyżej bez wymaganej koncesji lub z rażącym naruszeniem jej warunków, właściwe organy ustalają, w drodze decyzji, opłatę w wysokości:

- 1) za poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopalin bez wymaganej koncesji, za każdy kilometr kwadratowy terenu, na którym prowadzona jest działalność – 50 000 zł; każdy rozpoczęty kilometr kwadratowy terenu liczy się jako cały;
- 2) za poszukiwanie lub rozpoznawanie złóż kopalin z rażącym naruszeniem warunków koncesji – trzykrotną wysokość opłaty za tę działalność, ustaloną w koncesji;
- 3) za bezzbiornikowe magazynowanie substancji w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, bez wymaganej koncesji – 8 000 zł za jeden metr sześcienny wykorzystanej przestrzeni;
- 4) za bezzbiornikowe magazynowanie substancji lub składowanie

odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, z rażącym naruszeniem warunków koncesji – trzykrotną wysokość opłaty za tę działalność, ustaloną w koncesji;

- 5) za jednostkę (Mg) składowanych odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, bez wymaganej koncesji – dziesięciokrotnej stawki opłaty przewidzianej za składowanie w środowisku odpadów określonej grupy; podział na grupy odpadów i jednostkowe stawki opłat określają przepisy dotyczące klasyfikacji odpadów i opłat za ich umieszczanie na składowisku.

Organami właściwymi do ustalania opłat karnych wskazanych powyżej są:

- 1) za działalność prowadzoną bez wymaganej koncesji w zakresie:
 - a) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin – starosta,
 - b) bezzbiornikowego magazynowania substancji lub skła-

dowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych, oraz poszukiwania i rozpoznawania złóż kopalin w granicach obszarów morskich Rzeczypospolitej Polskiej – minister właściwy do spraw środowiska;

- 2) za działalność prowadzoną z rażącym naruszeniem warunków koncesji w zakresie poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin, bezzbiornikowego magazynowania substancji lub składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych – organ koncesyjny.

Korzystanie z wód

W przypadku wydobywania kopaliny występującej pod wodami powierzchniowymi, przedsiębiorca uiszczający opłatę eksploatacyjną nie ponosi opłaty za szczególne korzystanie z wód.

Paulina Grabowska

Finanse

Opłata depozytowa

Opłata depozytowa jest to opłata pobierana przy sprzedaży detalicznej akumulatorów ołowiowych (kwasowych) jako osobnych produktów, której zwrot następuje po przekazaniu zużytego akumulatora sprzedawcy detalicznemu tych akumulatorów lub do punktu systemu zbiórki zużytych akumulatorów, zorganizowanego przez przedsiębiorcę wprowadzającego akumulatory do obrotu.

W Polsce zasady dotyczące tej opłaty reguluje Ustawa o obowiązkach przedsiębiorców w zakresie gospodarowania niektórymi odpadami oraz o opłacie produktowej i opłacie depozytowej z dnia 11 maja 2001 r. (Dz.U. z 2001 r. Nr 63, poz. 639).

Systemy gospodarki odpadami w UE

Po wejściu do Unii Europejskiej Polska rozpoczęła tworzenie systemów gospodarki odpadami. Oparto je na odpowiedzialności producenta za ten produkt „od kołyski po grób”, w tym również za odpad po tym produkcie.

WAŻNE!

Systemy gospodarki odpadami wprowadziła Dyrektywa Parlamentu i Rady Europejskiej Nr 94/62/EC z dnia 20 grudnia 1994 r. o opakowaniach i odpadach opakowaniowych znowelizowana Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady Nr 2004/12/WE z dnia 11 lutego 2004 r. zmieniająca Dyrektywę

94/62/WE w sprawie opakowań i odpadów opakowaniowych.

Na podstawie tej dyrektywy wprowadzono obowiązek zapewnienia odzysku i recyklingu części odpadów opakowaniowych. Obowiązek ten został określony w formie wskaźnika procentowego odzysku i recyklingu odpadów opakowaniowych, w stosunku do łącznej masy opakowań wprowadzonych na rynek, jaki muszą osiągnąć kraje członkowskie Unii Europejskiej.

W przypadku opłaty depozytowej zwolnienie z opłaty przy zwrocie starego akumulatora w momencie zakupu nowego lub zwrot opłaty depozytowej w przypadku zwrotu zużytego akumulatora, w punkcie

sprzedaży detalicznej lub przez system zbiórki odpadów poużytkowych stworzony przez producentów i importerów akumulatorów, zachęca użytkowników akumulatorów do zwrotu starych, zużytych.

Takie rozwiązanie jest rekomendowane przez Dyrektywę UE nr 91/157/EEC, która reguluje postępowanie dotyczące odzysku i kontrolowanej likwidacji zużytych baterii i akumulatorów zawierających szkodliwe substancje.

Praktyka

Sprzedawca detaliczny akumulatora kwasowo-ołowiowego jest zobowiązany przy jego sprzedaży do przyjęcia zużytego akumulatora oraz do pobrania opłaty depozytowej, jeżeli przy sprzedaży akumulatora kupujący nie przekazał mu zużytego akumulatora. Stawka opłaty depozytowej wynosi 30 zł za sztukę. Sprzedawca potwierdza na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym wysokość pobranej opłaty depozytowej.

Opłata a VAT

Do celów podatku dochodowego, stosownie do art. 12 ust 1 pkt 1 Ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, przychodami są otrzymane pieniądze. Zatem w chwili pobrania opłaty depozytowej u sprzedawcy powstaje przychód podatkowy, wpływający na dochód opodatkowania. Jeżeli sprzedawca zwróci opłatę depozytową, to w tym momencie zwrot tej opłaty staje się dla

sprzedawcy kosztem uzyskania przychodów.

Zwrot opłaty

W przypadku, gdy sprzedawca pobrał opłatę depozytową, a kupujący w terminie 30 dni od daty sprzedaży akumulatora przyniósł do punktu sprzedaży zużyty akumulator, sprzedawca ma obowiązek zwrócić opłatę depozytową. Sprzedawca odnotowuje zwrot na fakturze VAT lub paragonie fiskalnym.

Obowiązki sprzedawcy

Sprzedawca detaliczny jest zobowiązany do umieszczenia w punkcie sprzedaży akumulatora kwasowo-ołowiowego, w widocznym miejscu, wywieszki informującej o:

- 1) warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora i odbioru opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży detalicznej i punktach systemu zbierania zużytych akumulatorów, zorganizowanych przez przedsiębiorców, które akumulatory kwasowo-ołowiowe sprzedają,
- 2) określonym w przepisach o Inspekcji Handlowej prawie do składania skarg i wniosków, dotyczących nieprawidłowości w realizacji zobowiązań wynikających z ustawy przez sprzedawcę detalicznego,
- 3) instytucji, do której należy składać skargi i wnioski dotyczące nieprawidłowości w realizacji przez sprzedawcę zobowiązań wynikających z ustawy.

Sposób magazynowania zużytych akumulatorów przez sprzedawcę detalicznego nie może naruszać przepisów szczególnych o zasadach odzysku, unieszkodliwiania, zbierania i transportu odpadów niebezpiecznych.

Obowiązki przedsiębiorcy, który wprowadza do obrotu akumulatory

Przedsiębiorca wytwarzający, importujący lub dokonujący nabycia w UE akumulatorów kwasowo-ołowiowych jest zobowiązany dołączyć do produktu informację o warunkach i trybie zwrotu zużytego akumulatora oraz o własnych punktach systemu zbierania tego odpadu. Jest on zobowiązany do odebrania na własny koszt od sprzedawcy detalicznego zużytych akumulatorów i przekazania ich do recyklingu.

Jeżeli zwrot pobranej opłaty depozytowej w punkcie sprzedaży detalicznej jest niemożliwy z powodu jego likwidacji lub przerwy w działalności, przedsiębiorca o którym mowa powyżej, jest zobowiązany, przez własne punkty systemu zbierania, do przyjęcia zużytego akumulatora wprowadzonego przez niego do obrotu i zwrotu opłaty depozytowej, w terminie 45 dni od dnia sprzedaży produktu.

Przedsiębiorca powinien również na własny koszt odebrać wszystkie zużyte akumulatory z innych miejsc niż punkty sprzedaży detalicznej i przekazać je do recyklingu.

Paulina Grabowska

Finanse

Podatek leśny

Zgodnie z Ustawą o podatku leśnym z dnia 30 października 2002 r. (Dz.U. z 2002 r. Nr 200, poz. 1682) przedmiotem opodatkowania podatkiem leśnym są grunty leśne sklasyfikowane w ewidencji grun-

tów i budynków jako lasy, z wyjątkiem lasów zajętych na wykonywanie innej działalności gospodarczej niż działalność leśna.

Kto podlega podatkowi?

Podatkowi podlegają osoby fizyczne, osoby prawne oraz jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, które są:

- 1) właścicielami lasów,
- 2) posiadaczami samoistnymi lasów,

- 3) użytkownikami wieczystymi lasów,
- 4) w niektórych przypadkach posiadaczami zależnymi lasu (gdy las stanowi własność Skarbu Państwa lub jednostki samorządu terytorialnego).

Obowiązek podatkowy od lasów pozostających w zarządzie Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, zwanego dalej „Lasami Państwowymi”, oraz wchodzących w skład Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, nieobjętych obowiązkiem podatkowym na podstawie pkt 4 powyżej ciąży odpowiednio na jednostkach organizacyjnych Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa i Lasów Państwowych.

Jeżeli las znajduje się w posiadaniu samoistnym, obowiązek podatkowy w zakresie podatku leśnego ciąży na posiadaczu samoistnym. Posiadanie samoistne oznacza, że dana osoba sprawuje faktyczne władanie rzeczą, które może wynikać z prawa własności i nie być związane z żadnym prawem. Posiadanie samoistne jest stanem faktycznym, w odróżnieniu od własności, które jest prawem. Posiadanie samoistne w przypadku lasu może oznaczać, że dana osoba czerpie z lasu korzyści, ogradza las itp.

Jeżeli las jest współwłasnością lub znajduje się w posiadaniu dwóch lub więcej podmiotów, stanowi wówczas odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem leśnym, a obowiązek podatkowy ciąży solidarnie na wszystkich współwłaścicielach lub posiadaczach.

Co stanowi podstawę opodatkowania? Ile wynosi podatek?

Podstawę opodatkowania podatkiem leśnym stanowi powierzchnia lasu, wyrażona w hektarach, wynikająca z ewidencji gruntów i budynków.

✓ WAŻNE!

Podatek leśny od 1 ha za rok podatkowy wynosi równowartość pieniężną 0,220 m³ drewna, obliczaną według średniej ceny sprzedaży drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały roku poprzedzającego rok podatkowy.

Do tej ceny nie wlicza się kwoty podatku od towarów i usług. Średnią cenę sprzedaży drewna ustala się na podstawie komunikatu Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, ogłaszanego w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” w terminie 20 dni po upływie trzeciego kwartału.

✓ WAŻNE!

Obecnie, zgodnie z **Komunikatem Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego z dnia 20 października 2006 r.** w sprawie średniej ceny sprzedaży drewna, obliczonej według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2006 r., średnia cena sprzedaży drewna, obliczona według średniej ceny drewna uzyskanej przez nadleśnictwa za pierwsze trzy kwartały 2006 r., wyniosła 133,70 zł za 1 m³.

Rada gminy może obniżyć kwotę stanowiącą średnią cenę sprzedaży drewna, przyjmowaną jako podstawą obliczania podatku leśnego na obszarze gminy.

Dla lasów ochronnych oraz lasów wchodzących w skład rezerwatów przyrody i parków narodowych stawka podatku leśnego ulega obniżeniu o 50%.

Kiedy powstaje obowiązek podatkowy?

Obowiązek podatkowy powstaje od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym zaistniały okoliczności uzasadniające powstanie tego obowiązku, a wygasa ostatniego dnia miesiąca,

w którym przestały istnieć okoliczności uzasadniające ten obowiązek.

Jeżeli obowiązek podatkowy powstał lub wygasł w trakcie roku podatkowego, podatek leśny za ten rok ustala się proporcjonalnie do liczby miesięcy, w których istniał obowiązek.

Jeżeli w trakcie roku podatkowego las został zajęty na wykonywanie działalności gospodarczej innej niż działalność leśna lub po zaprzestaniu wykonywania tej działalności przywrócono działalność leśną, albo z innych powodów jego powierzchnia uległa zmniejszeniu lub zwiększeniu, kwota należnego podatku leśnego ulega obniżeniu lub podwyższeniu, poczynając od pierwszego dnia miesiąca następującego po miesiącu, w którym nastąpiła ta zmiana („zmiany”).

Kto jest organem podatkowym?

Organem podatkowym właściwym w sprawach podatku leśnego jest wójt (burmistrz, prezydent miasta).

Jak jest realizowany obowiązek podatkowy?

- 1) **Osoby fizyczne** są zobowiązane złożyć organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasu, informacje o lasach, sporządzone na formularzach według ustalonego wzoru, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia okoliczności uzasadniających powstanie albo wygaśnięcie obowiązku w podatku leśnym, lub o zaistnieniu zmian.

Wzory formularzy uchwała w drodze uchwały rada gminy (dostępne są w siedzibie lub na stronach właściwej rady gminy). Są w nich zawarte dane dotyczące podmiotu i przedmiotu opodatkowania, niezbędne do wymiaru i poboru podatku leśnego.

Podatek leśny na rok podatkowy od osób fizycznych ustala, w drodze decyzji, organ podatkowy właściwy ze względu na miejsce położenia lasu.

✓ **PAMIĘTAJ!**

Podatek jest płatny w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego, w terminach do dnia 15 marca, 15 maja, 15 września i 15 listopada roku podatkowego.

Jeżeli w trakcie roku podatkowego nastąpiło wygaśnięcie obowiązku podatkowego w zakresie podatku leśnego lub zaistniały zmiany, organ podatkowy dokonuje zmiany decyzji, którą ustalono ten podatek.

2) Osoby prawne, jednostki organizacyjne, w tym spółki, nieposiadające osobowości prawnej, jednostki organizacyjne Lasów Państwowych, a także jednostki organizacyjne Agencji Własności Rolnej Skarbu Państwa są zobowiązane:

- 1) składać, w terminie do dnia 15 stycznia organowi podatkowemu, właściwemu ze względu na miejsce położenia lasów, deklaracje na podatek leśny na dany rok podatkowy, sporządzone na formularzu według ustalonego przez radę właściwej gminy wzoru, a jeżeli obowiązek podatkowy powstał po tym dniu, w terminie 14 dni od dnia wystąpienia okoliczności uzasadniających powstanie tego obowiązku;
- 2) odpowiednio skorygować deklaracje w razie zaistnienia zmian, w terminie 14 dni od dnia zaistnienia tych zmian;
- 3) wpłacać w ratach proporcjonalnych do czasu trwania obowiązku podatkowego obliczony w deklaracji podatek leśny na rachunek budżetu właściwej gminy, za poszcze-

gólne miesiące, do dnia 15 każdego miesiąca.

Obowiązek składania informacji o lasach oraz deklaracji na podatek leśny dotyczy również podatników korzystających ze zwolnień na mocy przepisów ustawy. O zwolnieniach piszemy poniżej.

✓ **UWAGA!**

Jeżeli las stanowi współwłasność lub znajduje się w posiadaniu osób fizycznych oraz jednocześnie osób prawnych, jednostek organizacyjnych, w tym spółek, nieposiadających osobowości prawnej, osoby fizyczne składają deklarację na podatek leśny oraz opłacają podatek na zasadach obowiązujących osoby prawne. W tym przypadku osobie fizycznej nie jest doręczana decyzja ustalająca wysokość zobowiązania podatkowego.

Rada gminy przez uchwałę może zarządzić pobór podatku leśnego w drodze inkasa oraz wyznaczyć inkasentów i określić wysokość wynagrodzenia za inkaso. W gminach, w których rady gmin w drodze uchwały określiły warunki i tryb składania informacji o lasach oraz deklaracji na podatek leśny, za pomocą środków komunikacji elektronicznej, możliwe jest składanie powyższych dokumentów przez Internet.

Odpowiedni NIP

Podatnicy zobowiązani są do złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego w organie podatkowym gminy (miasta), właściwym dla podatku leśnego. Obowiązek złożenia zgłoszenia identyfikacyjnego nie dotyczy podatników, którym urząd skarbowy nadał numer identyfikacji podatkowej (NIP), oraz podatników, którzy dokonali w urzędzie skarbowym zgłoszenia identyfikacyjnego w związku z wykonywaniem obowiązków podatnika podatku dochodowego, od towarów i usług lub akcyzowego,

płatnika podatków, płatnika składek na ubezpieczenia społeczne lub zdrowotne.

Szczegółowe zasady składania zgłoszeń identyfikacyjnych i aktualizacyjnych w podatku leśnym określa Rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 30 grudnia 1999 r. w sprawie trybu składania zgłoszeń identyfikacyjnych oraz aktualizacyjnych przez podatników podatku rolnego, leśnego i od nieruchomości (Dz.U. Nr 111, poz. 1291).

Sposób płatności podatku leśnego

Podatek można płacić przelewem na konto lub, w przypadku osób fizycznych, gotówką (jeżeli pobór podatku dokonywany jest w formie inkasa).

Zwolnienia

Zwalnia się od podatku leśnego:

- 1) lasy z drzewostanem w wieku do 40 lat;
- 2) lasy wpisane indywidualnie do rejestru zabytków;
- 3) użytki ekologiczne.

Rada gminy, w drodze uchwały, może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone powyżej.

Z podatku zwalnia się także:

- 1) uczelnie;
- 2) szkoły, placówki, zakłady kształcenia i placówki doskonalenia nauczycieli – publiczne i niepubliczne, oraz organy prowadzące te szkoły, placówki i zakłady odpowiednio z tytułu zarządu, użytkowania lub użytkowania wieczystego nieruchomości szkolnych;
- 3) placówki naukowe Polskiej Akademii Nauk;
- 4) prowadzących zakłady pracy chronionej lub zakłady aktywności zawodowej w zakresie lasów wymienionych w decyzji w sprawie przyznania statusu zakładu pracy chronionej lub

zakładu aktywności zawodowej lub zgłoszonych wojewodzie – zajętych na prowadzenie tego zakładu, z wyłączeniem lasów,

które znajdują się w posiadaniu zależnym podmiotów niebędących prowadzącymi zakład pracy chronionej lub zakład aktyw-

ności zawodowej;
5) jednostki badawczo-rozwojowe;
6) przedsiębiorców o statusie centrum badawczo-rozwojowego.

Paulina Grabowska

Pytania i odpowiedzi

Odpowiedzi na pytania udziela Zbigniew Bieńko.

Czy wszystkie składowiska odpadów komunalnych będą musiały do 30 kwietnia 2007 r. posiadać pozwolenie zintegrowane?

Nie. Obowiązkiem uzyskania pozwolenia zintegrowanego najpóźniej do dnia 30 kwietnia 2007 roku objęte zostały składowiska o zdolności przyjmowania ponad 10 ton odpadów na dobę lub całkowitej pojemności ponad 25000 ton, wybudowane i oddane do użytkowania do 30 października 2000 roku. Obowiązek ten wynika z pkt 5 załącznika do Rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 26 lipca 2002 roku

w sprawie rodzajów instalacji mogących powodować znaczne zanieczyszczenie poszczególnych elementów przyrodniczych albo środowiska jako całości (Dz.U. Nr 122, poz. 1055).

Składowiska oddane do użytkowania po tym terminie powinny już posiadać takie pozwolenie w momencie rozpoczęcia pracy. Natomiast składowiska o zdolności przyjmo-

wania mniejszej niż 10 ton odpadów na dobę i całkowitej pojemności poniżej 25000 ton nie mają obowiązku posiadania pozwolenia zintegrowanego. Należy jednak zauważyć, że podane parametry (przyjmowanie 10 ton odpadów na dobę oraz 25000 ton pojemności) spełnia zdecydowana większość składowisk odpadów komunalnych w Polsce.

UWAGA!

Dotyczy artykułu: „Opłaty za usunięcie drzewa lub krzewu” ze styczniowego wydania serwisu. Zmianą z dnia 28 lipca 2005 r. (Dz.U. Nr 113, poz. 954) uchylono pkt 6 w ust. 6 art. 83 Ustawy o ochronie przyrody. Zmiana ta niesie ze sobą konieczność uzyskania zezwolenia przy zamiarze usunięcia drzew lub krzewów niszczących nawierzchnię i infrastrukturę drogową, ograniczających widoczność na łukach i skrzyżowaniach, z wyłączeniem rosnących na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków.

Również od 1 stycznia 2007 r. zniesiono opłatę skarbową za złożenie wniosku i załączników za usunięcie drzewa – rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 25 lipca 2006 r. do art. 11 Ustawy o opłacie skarbowej (Dz.U. Nr 225, poz. 1635).

Opłaty i fundusze w ochronie środowiska

WYDAWCA: Verlag Dashofer Sp. z o.o., ul. Senatorska 12, 00-082 Warszawa

tel.: (+48 22) 559 36 01 ~ 05, 559 36 58, faks: 829-27-00, 829-27-27

Redaktor odpowiedzialny: Aleksandra Morawiec, morawiec@dashofer.pl, www.dashofer.pl

Redakcja i korekta techniczna: Jolanta Stypułkowska

Skład: Dariusz Ziach. Druk: Semafic, Warszawa

Prenumerata: kwartalna 65 zł + 22% VAT, roczna 231,40 zł (10% taniej) + 22% VAT.

Wpłaty kierować na rachunek:

Verlag Dashofer Sp. z o.o. Bank Handlowy S.A., nr 90-10301508-0000000800916003.

Redakcja odpowiada na łamach gazety na wybrane pytania Czytelników przesłane faksem lub pocztą.

© 2006 Dashöfer Holding Ltd & Wydawnictwo Verlag Dashofer. Wszystkie prawa zastrzeżone.

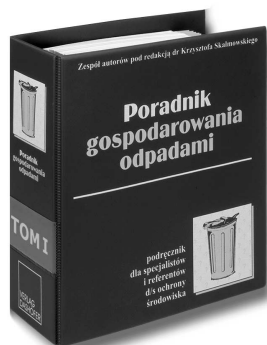
Przedruk w całości lub we fragmentach i rozpowszechnianie bez zgody wydawcy zabronione.

Ze względu na stałe zmiany w polskim prawie oraz niejednolite interpretacje przepisów

Wydawnictwo nie ponosi odpowiedzialności za zamieszczone informacje.

Poradnik gospodarowania odpadami

Podręcznik dla specjalistów i referentów ds. ochrony środowiska

Publikacja pomoże Ci:

- **uzyskać pozwolenia** w zakresie gospodarki odpadami,
- naliczyć opłaty za składowanie odpadów,
- wyliczyć opłatę produktową,
- prawidłowo prowadzić **ewidencję odpadów**,
- **prawidłowo interpretować prawo, m.in.:**
 - ustawę o odpadach,
 - **ustawę o (...) opłacie produktowej**,
 - ustawę o utrzymaniu czystości i porządku w gminie,
- spełniać wymogi bezpieczeństwa przy postępowaniu z odpadami.

W publikacji między innymi:

- Zasady postępowania z odpadami niebezpiecznymi.
- Wzory i przykłady wypełnionych **dokumentów ewidencyjnych** wg obowiązujących zasad ewidencji odpadów.
- Zasady wykorzystania osadów ściekowych na cele nieprzemysłowe.
- Omówienie ulg podatkowych z tytułu wykorzystania odpadów.
- **Orzecznictwo administracyjne** w sprawach postępowania z odpadami.
- Szczegółowa charakterystyka wybranych grup odpadów.
- Warunki transportu odpadów niebezpiecznych.
- **Opis procesów technologicznych.**
- Opis Programu Czystszej Produkcji w Polsce.
- **Finansowanie** inwestycji związanych z ochroną środowiska.
- Firmy zajmujące się odpadami w Polsce.

Praktyczny dodatek do poradnika: PŁYTA CD, a na niej:

- ustawa o odpadach,
- ustawa o (...) **opłacie produktowej**,
- ustawa o utrzymaniu czystości i porządku w gminie,
- ustawa o **opakowaniach** i odpadach opakowaniowych.

KUPON ZAMÓWIENIOWY – WYPEŁNIJ I WYŚLIJ FAKSEM – 0 (pfx) 22 829 27 00, 829 27 27

Poradnik gospodarowania odpadami

Wydanie podstawowe, 4 segregatory A5, ok. 4000 stron + CD
cena 349 zł + koszty przesyłki + 0,88 zł VAT (płyta CD)
aktualizacja 4 razy w roku, cena 0,50 zł/str. + koszty przesyłki
Do wyboru: płatność za pobraniem płatność przelewem egzemplarzy

Płatność za publikację za pobraniem lub przelewem. Oferta ważna do wyczerpania nakładu. Mają Państwo prawo do zwrotu publikacji w ciągu 14 dni od dostarczenia, gdyby nie spełniała Państwa oczekiwań. Brak zwrotu w tym terminie jest jednoznaczny z zakupem publikacji i zobowiązuje Państwa, w przypadku płatności przelewem, do opłacenia załączonej faktury. Po upływie 14 dni od otrzymania nie można zwrócić produktu. Dodatkowe informacje pod numerem telefonu: (022) 5593600-05, 5593666, 5593682.

Tak, zamawiam aktualności e-mail gratis:

- e-cło i transport e-podatki e-Budownictwo i architektura e-Kadry i płace e-Kadra kierownicza

Firma/Instytucja: NIP: _____

Adres: Stanowisko:

Imię i nazwisko:

Branża: Telefon: Faks: e-mail:

Liczba pracowników: 1-20 21-100 101-200 powyżej 200 **ODF 0207**

Data: __-__-2007 r. Pieczęć/podpis

Dobrowolnie wyrażam zgodę na otrzymywanie informacji handlowych drogą elektroniczną oraz na przetwarzanie moich danych osobowych przez Wydawnictwo Verlag Dashofer Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, przy ul. Senatorskiej 12, w celu realizacji mojego zamówienia, jak również w celach marketingowych. Wydawnictwo zapewnia prawo do wglądu i zmiany swoich danych osobowych.

Data: __-__-2007 r. Podpis: